

**Rvperti Ab||batis Monasterii || Tvitiensis Ordinis S.
Benedicti The||ologi antiqui, Opera duo, ut egregia sanè,
ita diu desiderata, multoq[ue] || labore perquisita, ac
sumptu haud ita modico ...**

Rupert <von Deutz>

Colonia, M. D. XXVI.

VD16 R 3796

Q[uo]d septimus pasto[rum] supra memoratorum fuerit Daud, & q[uo]d
apud istu[m] no[n] solu[m] triplicatu[m] nomen dei sicut apud Mosen,
ue[rum] etia[m] relatiua i[n]ueniant[ur] exp[re]ssa no[m]i[n]a ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71860](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71860)

qui fuerant homines sine literis & idiotæ, ceperunt loqui varijs linguis magna dei, & de scripturis (quæ utiq; uoces sunt spiritus sancti) proferre testimonia Iesu Christi filij dei, iudicati sunt æterno iudicio, ut non remitteretur eis neq; in hoc seculo nec in futuro. Quin & in hoc seculo disperirent uincensibus Romanis, & in futuro trahentibus animas ad tormenta spiritibus malignis. ¶ Nimirum in figura gerendæ huius rei contigit illis, qui afflixerunt siue exacerbauerunt spiritum Moysi, ut non ante, sed postquam datum est de spiritu eius septuaginta uiris, irasceret in eos furor spiritus domini, & deleteret tot tamq; diuersis modis omnem illam generationem, quæ exierat de terra Aegypti. ¶ In singulis quoq; hominibus, id est iudicium. Quàm diu enim per ignorantiam sanæ doctrinæ contraducunt, superna suspena tenetur super eos sententia iudicij æterni: ubi autem scientes ueritatem, per superbiam contraducunt ueritati, exempli gratia, ut Arius cæteris hæretici, siue hæresiarche plurimi, extunc iudicantur esse blasphemij, & uerbum dicere contra spiritum sanctum, & peccatum hoc non remittetur, neq; in hoc seculo neq; in futuro.

¶ Quod septimus pastorum supra memoratorum fuerit Dauid, & quod apud istum non solum triplicatum nomen dei sicut apud Moysen, uerumetiam relatiua inueniantur expressa noia trinitatis, quæ sunt pater & filius & spiritus sanctus, & quod hic primus spiritum sanctum nominauit, qui prius legebatur spiritus dei siue spiritus domini. Caput. VI.

Figura eius
modi resz pz
cessit i Moysē

Hæretici pec
cāt in spm. s.

I. Reg. 16
Psal. 77.

Septimus pastorum supra memoratorum extitit Dauid, quem passisse oues patris & sacra historia clarissime narrauit, & ipsemet canit uerbis huiusce modi. Et elegit Dauid seruum suum, & sustulit eum de gregibus ouium, de postetantes accepit eum. Quàm multi & magni doctores pastorem istum modo supradicto suscitauerunt super eum, scilicet super dominum nostrum Iesum Christum. ¶ Nos quoq; postremi, p posse suscitauimus hunc super eum, cum in plaristq; alijs, tū maxime in opere qd scripsimus super duos libros regum primū & secundum.

Dauid manis
festi de trinitate
loquutus
est q̄ Moyses.

Psal. 66

Psal. 2

Exo. 3.
Iohan. 8

Psal. 7.

Filius primogenitus
excelsus p
regibus terre

Psal. 88

Iohan. 20
Spm. s. Dauid
primus noiauit

Psal. 50

Actu. 2

¶ Apud istum, qd nri ppositi est, inuenimus manifestius expressum fidei nre thesaurum sancte trinitatis. Quō manifestius expressum? Nimirum nō solū, sicut apud Moysen, triplicato substantiali nomine qd est deus. Exepli gratia cū dicit: Benedicat nos deus deus nri, benedicat nos deus: uerumetiam expressis relatiuis noibus, quæ sunt pater & filius & spūs sanctus. Ait enim in ipso loquens ipse Christus: Dñs dixit ad me, filius meus es tu: subauditur, natura, nō adoptiōe. Sequit enim: Ego hodie genui te. Qd dicit, hodie, sic intelligimus, ac si diceret in æternitate, in immutabilitate. Sicut enim illi est esse, & non fuisse, aut futurum esse. Vnde & ad Moysen dixit: ego sum qui sum, & ad Iudæos, ante q̄ (inquit) Abrahā fieret, ego sum, sic in genitura eius neq; heri neq; cras admittit intellectus fidei nre, sed solum hodie. ¶ Qd deinde sequit dñm patrē adhuc dixisset: Postula à me, & dabo tibi gentes hæreditatē tuā, & possessionē tuā terminos terræ. Cōstat esse dictū p humilitate nature nre: quia scdm hanc serui formā & illi cōgruit & nobis necessariū fuit, patrē postulare, id est, pati p nra salute. Nihil enim aliud intelligere uolumus hic in uerbo postulationis, nisi obedientiam cuius summa est, sacm siue sacrificiū sacrosanctæ eius passiōis. ¶ Itidē in alio Psal. cū dicit, idē pater, loquens in uisōe sanctis suis, quoz se unū gratulabat Dauid: ipse inuocabit me, pater meus es tu, deus meus & susceptor salutis meæ, & ego primogenitū pōnam illū, excelsū, præ regibus terræ. Cū (inquā) hæc dicit, & relatiua exprimit nomina patris & filij, & utrāq; exprimit naturā unici filij. Nam scdm naturā diuinā, ipse (ait) inuocabit me, pater meus es tu, & scdm naturā humanā, itidem ipse (ait) inuocabit me: deus meus & susceptor salutis meæ es tu. Iuxta hunc sensum ait iste primogenitus, iā excelsus præ regibus terræ factus. i. iam à mortuis resuscitatus, iam ad dexterā maiestatis in excelsis æterna sessione sessurus. Ascendo ad patrē meū & patrē uestrū, deū meū & deum uestrū. ¶ Spiritū sanctū idē Dauid primus nominauit, dicens: Ne pñcias me à facie tua, & spm sanctū tuū ne auferas à me. Nā eatenus scribebat spūs dei siue spūs dñi. Hic at qd sonorius est spm sanctū primus nominauit, de cuius dignitate uocabuli mentionē iam fecimus in primo libello præsentis opis. Itaq; relatiua noia sanctæ trinitatis, quæ sunt pater & filius & spūs sanctus, hic patenter edixit, quæ ante ipsum nec Moyses, nec alius sic euidenter expressit.

De promissis